BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #4

JASMINE GUILLORY

New York Times Çoksatan Yazarı

Tatlı Bir KAZA

***New York Times* çoksatan yazarı Jasmine Guillory'den büyüleyici bir öykü. *Beklenmedik Karşılaşmalar* serisinin bir parçası olan *Tatlı Bir Kaza*'da talihsiz bir olayla bir araya gelen iki zıt kutbun arasında filizlenen aşka tanık olacaksınız.**

Daisy Murray'nin Sevgililer Günü planı ardı ardına romantik komedi filmleri izlemektir. Ancak pastaneye gittiğinde bir deprem olur ve inanılmaz derecede kaba ama bir o kadar da yakışıklı pastane şefiyle içeride mahsur kalır.

İkisinin tatsız bir geçmişi vardır: Daisy ona ne zaman gülümsese adam hep kaşlarını çatmıştır. Birbirlerini daha iyi tanımaları için böyle bir talihsizlik yaşamaları gerekiyordur. Zaten başka seçenekleri de yoktur. Üstelik içinde bulundukları durumun tatlı, inkâr edilemez ve ön görülemez avantajları vardır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

JASMINE GUILLORY

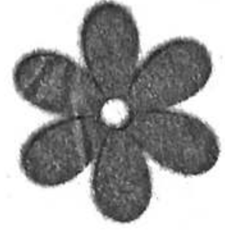
Tatlı Bir KAZA

Daisy, duble shot yulaf sütlü ice *mocha*sıyla kafeden çıkıp eve doğru yürümeye başladı. Barista, Sevgililer Günü şerefine bardağının kapağına minik bir kalp çizmişti. Daisy bunu hoş buldu. Bu yıl Sevgililer Günü'nde yalnızdı, bu yüzden kendini şımartacaktı: Güne bu kahveyle başlayacak, öğleden sonra izin alıp spa keyfi yapacak, akşam da en sevdiği restorandan yemek söyleyip sevdiği romantik komedileri ardı ardına izleyecekti.

Planları arasında kesinlikle *olmayan* şeylerden biri Cook'un Pastanesi'nden hamur işi almaktı. Güne *çok* yakışacak olsalar da hayır. Bugün pasta çörek yemek yoktu. Hatta şu her gittiğinde farklı bir lezzetle yapılmış mini turtalardan da yemeyecekti. Geçen hafta yediği içine hafif burbon katılan nektarinli turtalar bir harikaydı. Şimdi olsa nasıl da ayıla bayıla yerdi. Ama hayır, hayır, olmazdı. Son

gittiğinde pastane şefi ona çok kötü davranmıştı. Gurur meselesi olmuştu artık.

Daisy pastaneye yaklaşırken dışarıdaki tabelaya göz attı. Üzerinde sadece "Pastane" yazan kocaman, eski moda bir tabelaydı ve Daisy kendini bildi bileli oradaydı. Cook'unkinden çok daha eskiydi. Şehre özgü bir çeşit tarihi eser sayılıyor olabilir miydi? Eski tabelayı tutan zincirlerden biri kopmuştu; içeri girdiğinde bunu bildirse iyi olurdu.

Bir dakika. Hayır. İçeri girmeyecekti ki, doğru ya.

Keşke kahvecide satılan o pembe, kalp şeklindeki kurabiyelerden alsaydı. Belki de bu, pastaneye gitme arzusunu bastırırdı. Ama o kurabiyeleri de hiç beğenmiyordu. Pastaneden aldığı ve her lokmasında gözlerini kapatıp zevkten dört köşe olduğu şeylerle kıyaslanamazdı bile.

Acaba bugünkü turtalar neyliydi? Ya böğürtlenliyse? Yok canım, böğürtlenli olamazdı. Geçen hafta, kuyrukta beklerken dönüp arkasındaki kadına en sevdiği meyvenin böğürtlen olduğunu ve yakında böğürtlenli bir şeyler yapacaklarını umduğunu söylediğinde, dükkân sahibiyle pastane şefi ona resmen hırlamıştı. Pastane şefi ondan nefret ediyordu, emindi bundan. Asla böğürtlenli bir şey yapmayacaktı. Belki de sırf o gelmesin diye "HIÇBIR ZAMAN BÖĞÜRTLENLI TURTA YAPMAYACAĞIZ" diye tabela bile asardı.

Ki zaten öyle bir planı yoktu. Bir daha oraya gitmeyecekti, az önce kendi kendine bunu söylememiş miydi? Asla. Haftanın her günü farklı tatta bir tuzlu kruvasan çıkarsalar, bugün *yanlış hatırlamıyorsa* tuzlanmış jambonlu ve brie peynirli kruvasan günü olsa ve o kruvasanı belki de dünyadaki her şeyden daha çok seviyor olsa bile.

Tamam, yanından geçerken içeriye şöyle bir göz atabilirdi. Bugün ne varmış diye bakmak için sadece. Bundan zarar gelir miydi ki?

Evet, gelirdi! O hırlama bardağı taşıran son damla olmuştu. Cook'un Pastanesi'nin açıldığı ilk günden beri müşterisiydi. Evinin bu kadar yakınında –sadece birkaç blok ötedeydi– bir pastane açıldığını duyunca çok sevinmiş, yeni açılan yerel bir siyahi işletmesini desteklemekten memnun olmuştu. Başlarda haftada birkaç kez uğrayıp bir torba dolusu mis kokulu hamur işiyle eve dönmek, evden çalıştığı günlerin en güzel yanı olmuştu. Ta ki işletme sahibinin kendisinden nefret ettiğini fark edene kadar.

Nedenini bir türlü anlayamıyordu. Acaba onun gibi asık suratlı ve kaba bir adam için fazla mı neşeli ve cana yakındı? Bir insan nasıl olur da bu kadar lezzetli şeyler yaparken böylesine somurtkan olabilirdi? Gerçi pastane şefleri sabahın köründe kalkıyordu; kendisi de her gün o saatte kalkmak zorunda kalsa huysuz olurdu herhâlde. Ama tek sebebi bu olamazdı. İçeri her girişinde adam ona bakıyor ve kaşlarının çok daha derince çatıyordu. Evet, "derince kaş çatmak" diye bir şey olmadığı söylenebilirdi ama bunu ancak o suratı görmeyenler söylerdi.

Şu an onu pastanenin vitrininden görebiliyordu; sırtı ona dönüktü, tezgâhın arkasındaydı. Yüzünü göremese de kaşlarını çatıp duvara baktığını tahmin etti. Kaba herifin tekiydi ne de olsa.

Kaba ve can sıkıcı derecede çekici herifin teki. İşin en kötü yanlarından biri de buydu: Sadece hamur işleriyle ağız sulandırmakla kalmıyor, aynı zamanda inanılmaz derecede seksi de görünüyordu. Pürüzsüz, koyu kahverengi

bir teni, hamur yoğurmaktan olsa gerek sağlam, kaslı bir yapısı vardı. Önlüğünün altına hep dar tişörtler giyerdi ve tamam, itiraf etmeliyim ki ekmek vermek üzere üst raflara uzandığında gerilen kasları gözlere şenlikti.

Belki de adam onu kilolu buluyor, hamur işlerini yememesi gerektiğini düşünüyordu? Ama Daisy öyle olduğunu sanmıyordu çünkü pastanede çalışan iki kadın da onun boyutlarında ya da daha iriydi. Hem geçen hafta, pastanecilik kariyeri hakkında bir sürü soru soran balık etli tatlı kıza gayet iyi davranmıştı. Daisy kızı tersleyip kovmasını beklerken adam ona bedava pasta çörek vermiş ve pastane kapandıktan sonra gelirse istediği kadar soru sorabileceğini söylemişti. Demek ki Daisy'ye has bir şey adamda nefret uyandırıyordu.

Pastanenin önündeki kara tahtada günün kruvasanının tuzlanmış jambonlu ve brie peynirli olduğu yazıyordu. Hem de en sevdiği. Acaba hemencecik...

Hayır, olmazdı. Geçen sefer torbasına yanlışlıkla iki yerine üç şey koydukları için geri gittiğinde ne olduğunu unutmuş muydu? Durumu fark eder etmez geri dönüp fazladan koydukları şeyin parasını vermeyi teklif etmiş, pastane şefiyse umursamaz bir tavırla, "Boş ver!" diye bağırıp sırtını dönmüştü. Sonrasında da defalarca benzer hatalar yapmış, Daisy bu hataların pastaneye zarar ettirdiğinden endişe etse de hiçbirini söyleme gereği duymamıştı.

Zaten *neden* onun veya aptal pastaneyi için endişelenme zahmetine katlanıyordu ki? Adamdan hiç hoşlanmıyordu, değil mi? Adam ondan nefret ediyor, ona hep kaba davranıyordu. Son gidişinde resmen hırlamıştı! Belki de fazladan koyduğu hamur işleriyle onu şişmanlatmaya çalışıyordu,

masallardaki canavarlar gibi onu yemeyi planlıyordu. Bir daha o pastaneye adımını atmayacaktı!

Neden hâlâ kaldırımda dikilmiş pastanenin önündeki kara tahtaya bakıyordu? Eve yürümeye devam etmeliydi!

Tahtada turtaların neyli olduğu yazmıyordu. Tek merak ettiği buydu.

Sırf bunu öğrenmek için kapıyı aralayıp kısa bir bakış atabilirdi.

Hah, hayret. Normalde kapıda kuyruk olurdu, hele ki günün bu saatinde, ama bugün yoktu. Belki de bugün hem burası Bay Area hem de şubat ayına göre beklenmedik derecede sıcak ve boğucu bir hava olduğundan böyleydi. Tamam, hava sadece 25 dereceydi ama 28'e kadar çıkması bekleniyordu, Bay Area halkı da vantilatör karşısında oturup dondurma yemek dışında bu kadar sıcak havalarla nasıl baş edeceğini pek bilmezdi. Daisy kendisini de buna dâhil ediyordu; bu pek de yorucu olmayan yürüyüşten sonra eve dönüp vantilatörünün karşısına kurulacak ve buzlu kahvesini yudumlayacaktı.

Pastaneye girmesine hiç ama hiç gerek olmamasının bir sebebi de buydu. Bir sonraki bloka kadar yürüyüp marketten dondurma veya meyveli buz almalı, bunları evde afiyetle yemeli ve o aptal, kaba, seksi adamın yaptığı nefis hamur işlerini yemediğine sevinmeliydi.

Tüm bu sağlam nedenlere rağmen küçük pastanenin kapısını açtı. Ancak bomboş tezgâhlarla karşılaştı. Hak ettiğini bulmuştu işte; kendine verdiği sözde durmayıp içeri girmişti ama görünüşe bakılırsa hiçbir şey kalmamıştı. Buranın malları hep erken tükenirdi ama saat daha on birdi. Her gün böyle olduğunu düşünmüyordu ama

düşününce, kendisi hep on gibi geliyordu, yani belki de her şeyin bu saatte bitmiş olması normaldi.

Ah, *tabii* ya. Sevgililer Günü. Her şey, pasta, börek, donut, kapkek ya da insanlar sevgililerine yatakta kahvaltı hazırlamak için her ne alıyorsa hepsi kapış kapış satılmış olmalıydı.

"Kapalıyız!" diye bağırdı aptal, seksi, kaba pastane şefi başını kaldırmadan. "Bir şey kalmadı!"

Eh, sorusunun yanıtını almıştı işte. Ayak sürümek yerine erken gelmeliydi.

Hayır! Hiç gelmeyecekti, değil mi? Hemen şimdi arkasını dönüp gitmeliydi. Böylece o adamla hiç muhatap olmak zorunda kalmayacaktı ve bir daha buraya gelmeyecekti, bu sefer kararı kesindi.

Tam o anda adam başını kaldırdı. Tabii ki.

"Ah," dedi. "Sen mi geldin?"

İşte tam o anda yer sarsılmaya başladı. Hem de şiddetli bir şekilde.

Deprem!

Her şey çok hızlı gelişti. Daisy pastanenin içine doğru, girişteki cam vitrinlerden uzağa koştu. Adamın arkasındaki büyük tel rafların titrediğini ve en üstteki büyük cam kavanozun sağa sola sallandığını gördü.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Adam kocaman gözlerle ona baktı ama kıpırdamadı. Bunun üzerine Daisy elindeki kahveyi bir kenara fırlatıp adamın üstüne atladı ve kavanoz yere düşüp paramparça olmadan hemen önce tezgâhın arkasındaki büyük ahşap masanın altına çekti.

Yer sarsılmaya devam ederken Daisy çömelip kapandı ve adam kollarını sıkıca ona sardı. Pastanede ne varsa kafalarına yağıyordu sanki. Tencereler, tavalar, yemek kitapları, karton kutular... Hepsi domino taşları gibi yere devrildi. Işıklar bir süre titreştikten sonra söndü. Dışarıda büyük bir gümbürtü koptu, sonra bir gümbürtü daha. Nihayet, saatler sürmüş gibi gelen ama muhtemelen bir dakikadan az süren deprem durdu ve her şeye bir dinginlik çöktü.

Dışarıdaki sokak boyunca arabaların alarmları çalıyordu ama pastaneye tam bir sessizlik hâkimdi. Daisy'nin duyabildiği tek şey kulağının hemen arkasındaki adamın nefes alışverişi ve hâlâ vücudunu saran güçlü kollarıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Daisy önce kafasıyla onaylasa da sonra kafasını iki yana salladı.

"Yani, evet, yaralanmadığım için iyiyim sanırım. Ama, vay canına, bu sarsıntıdan sonra kesinlikle iyi değilim."

Adamın kolları onu daha sıkı sarınca kendini ona bırakarak nefeslerini yavaşlatmaya çalıştı.

Bir dakika. Ne oluyordu? Bu, ondan nefret eden adam değil miydi? Pastaneye her geldiğinde ona kaba davranan adam? Hemen kollarından uzaklaştı ve ani bir öfkeyle ona döndü.

"Neden kıpırdamadın? Neden öylece durdun? Çök, kapan, tutun! Bunu yapacaktın! Depremde ne yapılacağını bilmiyor musun? Etrafına bak! Bir şeyler kafana düşebilirdi! Ya da daha kötüsü de olabilirdi!"

Adam ona ağır ağır, uzunca gülümsedi. "Öyleyse az önce hayatımı kurtardın. Teşekkürler, Daisy. Ve hayır,

depremde ne yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ben New Yorkluyum."

Daisy gözlerini devirdi. "New Yorklusun demek. Şimdi anlaşıldı. Siz New Yorklular pizzanız, *bagel*ınız, *bodega*nız –ya da her neyse– yok diye sızlanıp duracağınıza Kaliforniya'daki hayata dair temel şeyleri öğrenin! Orada öylece dikiliyordun! Hiç kıpırdamadın! Deprem olurken! Hem de şiddetliydi!" Adamın söylediği şeylerden birini yeni algılıyordu. "Adımı nereden biliyorsun?"

Adam tekrar gülümsedi. Neden bu kadar çok gülümsüyordu? Cam kırıklarının ortasında oturuyorlardı, dışarıda alarmlar ve sirenler çalıyordu ama bu adam gülümsüyordu öyle mi? Hoş bir gülümsemesi vardı. Düzgün, beyaz dişleri; dolgun, yumuşak dudakları. Gülümseyince kibar birine benziyordu.

Ama Daisy gerçeği biliyordu.

"Buraya sık sık geliyorsun," dedi adam. "Açıldığımızdan beri haftada üç kez kredi kartında adını görüyorum. Tabii birkaç ay önce Daisy Murray diye birinin kredi kartını çalmadıysan?"

Aptalca şakasına gülüp ona bu zevki tattırmayacaktı. "Madem sen benim adımı biliyorsun, senin adın ne?"

Aslında cevabı biliyordu. Açılacağını duyduğunda pastaneyle ilgili bir sürü haber okumuştu ama bunu belli edip egosunu tatmin etmek istemiyordu.

Adam elini uzattı. "Harris. Harris Cook. Nihayet tanıştığımıza memnun oldum, Daisy."

Daisy onunla tokalaşırken gözlerini kıstı. "Harris, sana bir şey mi oldu? Depremde kafana bir şey mi düştü?"

Güldü, öyle sıcak bir kahkahaydı ki Daisy adrenalin ve öfkeyle dolu olmasa gülümseyebilirdi.

"Sanmam. Kafam gayet iyi. Neden sordun?"

Daisy kaşlarını çattı. "Çünkü sürekli *gülümsüyorsun.* Hiç doğal değil. İki dakika öncesine kadar hiç gülümsediğini görmemiştim, oysa bu pastanede onlarca kez karşılaşmışızdır."

"Onlarca kezden fazladır bence," dedi.

Daisy az kalsın onu "Hiç hatırlatma," diye tersleyecekti ama kendini tuttu. Muhtemelen yine o tuhaf, dostça gülümsemeyle karşılaşacaktı. Etrafına bakındı. "Masanın altında ne yapıyoruz biz hâlâ?" Diz çöküp emekleyerek masanın altından çıkacaktı ama Harris onu durdurdu.

"Dur," dedi. "Her yer cam kırığı, elbisen de incecik. İzin ver biraz süpüreyim."

O masanın altından çıkarken Daisy oturdu.

"Süpürge almak için arkaya gidiyorum," dedi.

Neden haber verme gereği duymuştu ki? O gidince burada yalnız başına kaldığı için tedirgin olacağını mı sanıyordu? Aksine, onun gitmesi *rahatlatıcı* olurdu!

Gerçi... Deprem sırasında varlığına, birlikte masanın altında saklanmış olmalarına minnettar olmamış değildi. Bir Kaliforniya yerlisi olarak deprem sırasında soğukkanlı kalmasıyla gurur duyardı. Hatta depremlerden korkmazdı bile. En azından şimdiye dek öyle sanmıştı.

Ama daha önce böylesi bir depremle karşılaşmamıştı. Sadece birkaç teneke kutu devrilmemişti, etrafındaki neredeyse her şey yere düşüp kırılmıştı. Bunun suçunu New Yorklu budala Harris Cook'un pastanesini depreme dayanıklı hâle

getirmemesine atabilirdi aslında. Ama sarsıntının ne kadar uzun ve derin olduğunu düşününce bu seferki büyüktü.

O kadar uzun ve derin olunca...

"Neye gülüyorsun sen?" diye sordu Harris yeniden yanına gelirken.

"Hiç," dedi kız. "Bir mesaj gelmişti de... neyse, öyle... önemsiz bir şeydi." Söylediğine inandırıcılık katmak için telefonunu çıkarıp ekrandaki bildirimlere göz gezdirdi. "6.8. Oha. Haklıymışım, büyükmüş." Kendini tutmasa az kalsın yine yakışıksızca gülecekti. Belki de kafasına bir şey düşen *kendisiydi.*

"Sayılar ne anlama geliyor bilmiyorum ama sana inanıyorum," dedi Harris. "O deprem büyük olmasaydı bu pastaneyi olduğu gibi bırakıp hemen bu gece New York'a dönebilirdim. Daha büyüğüyle baş edebileceğimi sanmıyorum."

O yerleri süpürürken, Daisy aile grubundaki mesajlara göz gezdirdi.

çok korkutucuydu ama ben iyiyim,
lütfen herkes durumunu bildirsin!

Bu mesajı attıktan sonra diğer gruplara ve şehirdeki arkadaşlarına iyi olduğunu bildiren mesajlar attı. Yani, hemen hemen iyiydi.

"Tamam, artık çıkabilirsin bence," dedi Harris.

O daha masanın altından çıkmaya kalkışmadan Harris masayı kaldırıp duvara yasladı ve kalkmasına yardım etmek

için ona elini uzattı. Aslında yardımını açıkça reddedip kendi kendine kalkmak istemişti ama hâlâ biraz sersem gibiydi ve elini tutmak işini kolaylaştıracaktı. Ayağa kalktığında elini neredeyse gönülsüzce bıraktı.

"Sağ ol," dedi. Onun gibi kaba davranacak hâli yoktu. "Eh, evet, güzel bir gündü, sığınak için de teşekkürler ama ben artık eve gideyim. Oradaki hasarı kontrol etmem, ailemi aramam falan lazım."

Harris yine o boğuk bir gök gürültüsünü andıran kahkahasını attı ve pastanenin önünü gösterdi.

"O işlerin biraz beklemesi gerekecek gibi duruyor."

Daisy dönüp gösterdiği yere baktığında nefesi kesildi. O kocaman eski PASTANE tabelası yere düşmüştü. Daha doğrusu kapının hemen önüne düşmüş, çıkışı kapatmıştı.

"Olamaz. Burada mahsur mu kaldık yani? Bir dakika, buranın arka kapısı vardır ama, yok mu?"

Harris başıyla onayladı ama yüz ifadesine bakılırsa kötü bir haberi daha vardı.

"Arka kapı var ama hemen önüne elektrik hatları düşmüş. Süpürgeyi almaya gittiğimde gördüm. İtfaiyeye haber vermek için 911'i aradım ama meşgul çaldı. Birazdan tekrar deneyeceğim fakat..."

"Fakat bir süre daha buradayız," diye tamamladı Daisy onun cümlesini.

"Aynen öyle," dedi Harris.

Tabii ya. Elbette Sevgililer Günü'nde, büyük bir depremin hemen ardından, en sevdiği ama içinde pasta çörek namına hiçbir şey kalmayan pastanede, kendisinden nefret eden pastane şefiyle mahsur kalacaktı. Böyle şans ancak onda olabilirdi.

Dönüp ön pencereden dışarı baktı. Sokağın her yeri cam kırığıydı ve birkaç büyük bitki devrilmiş, saksıları parçalanmıştı. Bir sürü insan dışarıda durmuş birilerini telefonla aramaya çalışıyor ama görünüşe bakılırsa ulaşamıyordu. Harris'in 911'e ulaşamamış olması normaldi.

"Elektriğin gelmesi ne kadar sürer acaba?" dedi Daisy. Buna bakmak için refleks olarak telefonuna uzandı ama –elbette– hiçbir web sitesi açılmadı. Tabii. Daha az önce insanların telefonlarını kullanamadığını görmemiş miydi? Ailesine attığı mesajların ulaşmış olmasını umdu ama henüz bir yanıt alamadığına göre belki de ulaşmamıştı. Kız kardeşi bir kitapçı işletiyordu ve pastanedeki raflardan ne kadar çok şeyin düştüğünü hatırlayınca, deprem sırasında kitapçıda olduğunu hayal ederek ürperdi.

Ondan haber almak için hızlıca bir mesaj atmaya karar verdi:

Dahlia, iyi misin? En kısa zamanda haber ver, tamam mı??

-İletilmedi-

Lanet olsun. İki kez daha denedi ama aynı sonucu aldı. Sonra telefon açmayı denedi ama meşgul çaldı. Bir iki dakika bekleyip tekrar deneyecekti. Telefonunu cebine geri attı. "Galiba baz istasyonlarında sorun var; benim telefonum da çekmiyor. Eh, daha kötüsü de olabilirdi."

Harris başını sallayarak pastanenin camekânını işaret etti. "En azından bunlar zavallı Julio'nun çiçekçisinin camekânı gibi kırılmadı."

Daisy caddenin karşısına, eskiden Julio'nun camekânının olduğu yere baktı. Sonra bakışları yeniden pastanenin kapısını kapatan ağır tabelaya kaydı. Gözleri kocaman açıldı ve kendini masanın yanındaki, onları birçok şeyden başarıyla koruyan katlanır sandalyeye bıraktı.

"Evet, bir de deprem birkaç saniye önce olsaydı veya kapıda birkaç saniye tereddüt etseydim düşen tabelanın altında kalacaktım. Gerçekten daha kötüsü olabilirmiş.

Harris yine gülümsedi. Şunu yapmaktan neden vazgeçmiyordu?

"Burada, yanımda olduğun için ben daha şanslıyım," dedi. Daisy buna nasıl cevap vereceğini bulamadan konuşmaya devam etti: "Aç karnına doğal afet hiç çekilmez. Sana biraz pasta börek getireyim."

Depremde beyni kısa devre yapmış olmalıydı.

"Her şey satıldı ya, unuttun mu?" dedi Daisy elinden geldiğince nazik konuşmaya çalışarak. "Tezgâhlar bomboş."

Harris gözlerini kaçırdı. "Ha. Şey, sabahtan birkaç şey ayırmıştım. Onları getireyim."

Harris pastane tezgâhına doğru dönüp yürümeye başladığında Daisy adamın kafasındaki kanı gördü. Şaşkınlıkla bir ses çıkararak ayağa kalktı. "Kafana bir şey düşmüş gerçekten! Kanıyor!"

"Bir şey düşmedi," dedi normal huysuzluğuna dönerek. Bu onun için daha doğaldı. Daisy en azından durumunun çok vahim olmadığını biliyordu. Harris elini yavaşla başının arkasına götürdü, sonra parmaklarına baktı. "Aa."

"Otur." Daisy onu az önce kendisinin oturduğu sandalyeye itti ve pastaneye göz gezdirdi. "Dur." Arka taraf-

taki lavaboya koştu ve temiz bir mutfak bezi alıp ıslattı. Elektrikler kesikti ama su hâlâ akıyordu.

Döndüğünde bir yanı onu bıraktığı yerde bulmamayı bekliyordu ama Harris hâlâ aynı yerde oturuyordu.

"Yaranı temizleyip önemli bir şey olmadığından emin olacağım. Başını eğ." Harris uslu uslu başını masaya doğru eğdi ve Daisy başının arkasındaki kısa ve koyu renk buklelerine bulaşan kanı nazikçe sildi. "Hımm, gördüm şimdi. Küçük bir kesik ama kafa yaraları çok kanar. İyi olacaksın muhtemelen ama haklısın, bir şeyler yesen iyi olur. Biraz da su iç."

Harris'in gözleri yarı kapalıydı ve onu pek dinlemiyor gibiydi.

"Bu işte çok beceriklisin," dedi. Sonra doğrulup Daisy'ye bakarak gülümsedi. "Ama birçok işte becerikli birine benziyorsun."

Daisy de ona gülümsedi, çok kısa bir anlığına, sonra hemen kendine çekidüzen vererek dik dik baktı. "Benimle *flört* mü ediyorsun? Burada? *Şimdi?*" Hayal mi görüyordu? Eğer gerçekse, adamın kesinlikle beyin sarsıntısı falan geçiriyor olması lazımdı.

Harris başını salladı ve biraz yüzünü buruşturdu. "Yok canım, tabii ki hayır. Depremden sonra pastanemde mahsur kalmışken ve başımdan kan akarken seninle flört etmeye kalkışmam saçma olur. Asla öyle bir şey yapmam." Sonra gözlerinde muzipçe bir parıltı belirdi. "Ama kalkışsam işe yarar mıydı?"

Daisy hayal görmüyordu.

"*Hayır*," dedi çatık kaşlarını bozmamaya çalışarak. Muhtemelen başaramamıştı. Ona sırtını dönüp tezgâh-

lara yöneldi. "Şu gizli pasta börekler neredeydi? İkimizin de bir şeyler yemesi lazım, haklısın."

Harris ayağa kalktı. "Sen otur, ben–" Daisy'nin bakışlarını görünce konuşmayı kesip yerine oturdu. "Tamam, sen al. En alt rafın arkasında, karton kutuda."

Daisy tezgâhın arkasına geçip kutuyu aldı.

"Neler var bu kutuda?" Kutuyu masaya koyup bir sandalye daha açtı.

"Bugünkü mamuller arasından birkaç favorim," dedi Daisy'ye bakmadan.

Değerli mamullerini onunla paylaşmak istemiyor muydu? Şansına küssün, çünkü insanın ömründe bir kez göreceği bir depremin ardından bu pastanede mahsur kalmıştı ve o istese de istemese de yemeğine ortak olacaktı.

Harris kutuyu açtığında Daisy gözlerini kapatıp etrafa yayılan muhteşem kokuları içine çekti. Tereyağı, peynir, çikolata, meyveli bir şey, hepsinin kokusu birbirine karışmıştı. Sonra gözlerini açtı çünkü kutunun içinde birbirlerine sokulmuş o güzeller güzeli, gevrek neşe kaynaklarını görmek istedi.

"Şey, günün tuzlu kruvasanlarından birer tane var: bir tane tuzlanmış jambonlu ve brie peynirli, bir tane pazılı, enginarlı ve feta peynirli. Ayrıca bir tane ahududulu çikolatalı Danimarka çöreği ve bir tane limonlu donut. Ha, bir de iki tane mini turta."

Ağız sulandırıcı tanımlamalarına rağmen o duygusuz ve soğuk sesi geri gelmişti. Tamam, güzel, Daisy'nin en azından yaralandığından falan endişelenmesine gerek yoktu. Normale dönmüştü. Neyse. Burada sıkışıp kalmışlardı, üstelik Daisy hamur işlerini afiyetle yiyecekti çünkü

bu, pastaneye son gelişi olacaktı. Hem bugün evren ona buraya bir daha asla gelmemesini söyleyen, kocaman bir işaret göndermemiş miydi?

"Turtalar neli?" Bunu önce hangisini yiyerek başlayacağına karar vermek için sormuştu tabii ki.

"Böğürtlenli ve yuzulu." Harris ayağa kalktı. "Ben peçete getireyim. Kırılmadıysalar bir de tabak."

Harris uzaklaşırken Daisy olduğu yerde, ağzı bir karış açık kalakaldı.

Böğürtlenli mi? Daisy'nin favorisinin böğürtlenli olduğunu bile bile böğürtlenli turta mı yapmıştı? Belki de bunu söylediğinde adam hiç duymamıştı? Ama hayır, duymuştu; Daisy emindi bundan. Belki de o hafta böğürtlenli turta yapmayı çoktan planlamıştı. Daisy öyle deyince, onun favori turtasını yapacağı için huysuzlanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse son derece korkunç bir depremin ardından onunla pastanede mahsur kalmıştı ama en azından böğürtlenli ve yuzulu turtalarından yiyecekti.

Deprem demişken... Cebinden telefonunu çıkardı. Hâlâ mesaj yoktu, bu da ya telefonunda ya da şebekede kesinlikle bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Kız kardeşine tekrar mesaj atmayı denedi ama yine iletilmedi. Tekrar tekrar denemek istedi ama şarjını korumak için kendini tutup telefonunu cebine geri koydu.

Harris geri döndü ve masaya iki tabak, bir tomar da peçete koydu. Sonra da her zamanki kaş çatışıyla Daisy'nin karşısına oturdu.

Daisy ona gülümsedi. "Hah, bak böyle daha iyi," dedi.

"Ne daha iyi?" diye terslendi Harris.

Harika, normal hâline döndü. O kocaman, dostane, hatta tatlı denebilecek gülümsemesini hiç özlemeyecekti doğrusu.

"Bu surat," dedi Daisy, eliyle yüzünü işaret ederek. "Genelde pastaneye girdiğimde böyle bakıyorsun, benim içeriye adım atmama izin vermektense burayı yakmayı tercih edermişsin gibi. Depremden beri o kadar garip ve güler yüzlüydün ki uzay zaman sürekliliği bozuldu falan diye ödüm koptu."

Harris ona yine ters ters baktı.

Daisy kahkahayı bastı, belki biraz fazla yüksek sesle ve uzunca, hatta histerik bile sayılabilirdi. Ama suç onda mıydı? Kendisinden nefret eden bir adamla bir pastanede mahsur kalmıştı, az önce 6.8 şiddetinde bir deprem olmuştu, her yerde elektrikler kesilmişti, sevdiklerinin iyi olup olmadığını bilmiyordu ve kendisinden nefret eden adam önüne hayatında gördüğü en nefis hamur işleriyle dolu bir kutu koymuştu. Durum objektif olarak komikti.

"Bunların yanında içecek kahven var mı?" diye sordu ve hemen arkasından yine kahkahayı bastı. Bazen kendini çok güldürüyordu. Harris'in taş kesmiş yüzü aynı espri anlayışını paylaşmadığını gösteriyordu ki bu Daisy'yi daha da çok güldürüyordu.

Kesinlikle ağlamaktan daha iyiydi. Az önce masanın altındayken ağlamasına ramak kalmıştı. Bir de hâlâ mesaj atmayan kız kardeşini düşününce...

Sonunda kendini toparlayıp mini turtalardan birine uzandı. Normalde en sevdiklerini sona saklardı ama boş versene, şu an ne kadar kısa sürede moral bulursa o kadar iyiydi.

Bir ısırık aldı ve gözlerini kapatıp tadını çıkarmaya çalıştı. Dışı çıtır çıtırdı ve üzerine bir tutam şeker serpilmişti. Isırdığında o kat kat gevrek kabuk ânında dağıldı ve etli, tatlı-ekşi, sulu böğürtlenlerden yapılmış dolguyla yuzu meyvesinin çiçeksi narenciye aroması damağında dağıldı. Tanrım, göt herifin tekiydi ama turta yapmayı biliyordu. Daisy turtasına bakıp gülümseyerek bir ısırık daha aldı.

"Beğendin mi?" diye sordu Harris. Daisy'nin yerken keyifle inlediği düşünülürse muhtemelen ironik bir soruydu bu. Ama olsun, Daisy düzgünce cevap verecekti çünkü *Daisy* nazik ve düşünceli biriydi.

"Sadece beğenmekle kalmıyorum," dedi, "Şu an ilk kez bugün bu pastaneye geldiğime seviniyorum."

Harris kaşlarını çattı. Tabii kaç çatacaktı, adam iltifat almayı bilmiyordu. Ya da belki de Daisy hamur işlerini beğendiği için pastaneye gelmeye devam edeceğini düşünüp huysuzlanmıştı. Bu konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu.

"Nasıl ilk kez seviniyorsun? Az önce içeri girmesen tabelanın altında kalacağını söylemedin mi?"

Daisy üçüncü lokmasını yutarken elini salladı. "Evet, evet, tabii ki dışarıda birkaç saniye daha oyalanmak yerine içeri girdiğime seviniyorum ama bu pastaneye bir daha asla gelmeyeceğime yemin etmiştim, yani deprem yeminimi bozduğum için bana verilen bir cezaydı."

Harris şimdi daha da kızgın görünüyordu. Hâlbuki artık pastanene gelmeyeceğini duyunca mutlu olmasını beklerdi.

"Neden bir daha buraya gelmeyeceğine yemin ettin?" Kaşlarını çattı. Yine. "Kilo vermeye falan mı çalışıyorsun yoksa?"

Bak ya. İşte bu yüzden buraya gelmemesi gerekiyordu, mamulleri ne kadar baş döndürücü olursa olsun. "Bu senin gibi biri için bile inanılmaz kaba bir soru. Hayır, bilgin olsun diye söyleyeyim, kilo vermeye çalışmıyorum. Kendimi olduğum gibi seviyorum."

Harris başını aşağı yukarı salladı. "Tanrıya şükürler olsun. Peki o zaman neden bir daha buraya gelmeyeceğine yemin ettin?"

Çenesini kapatıp turtaların tadını çıkarmasına izin verse olmazdı, değil mi?

"Çünkü benden nefret ediyorsun da ondan!" dedi Daisy. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Buraya her geldiğimde, bura dışında herhangi bir yerde olmamı istediğini açık açık belli ediyorsun. Ben de artık dileğini yerine getireyim dedim! Şimdi müsaade edersen senin elinden yiyeceğim son turtanın tadını çıkaracağım. Sonra da birlikte buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirsek çok sevinirim, evimin hâlâ yerinde durup durmadığına bakmam lazım." Ayrıca anne babasını aramalıydı, kız kardeşine tekrar ulaşmaya çalışmalıydı, cevap alamazsa belki kitapçıya gitmeliydi...

Bu panik dolu düşüncelerden sıyrıldı. Faydası yoktu. Harris'e gıcık olarak ve tüm hamur işlerini yiyerek kafa dağıtmak daha iyiydi. Tekrar ona baktı. Harris de ona ifadesiz bir yüzle bakıyor, konuşmuyordu. İyi o zaman, Harris'in kendisine ayırdığı inanılmaz lezzetli turtayı yiyip bitirecek, hatta bitirdikten sonra parmaklarını yalayacaktı. Canı isterse yalardı, ne diye kendini tutacaktı ki? Onu etkilemeye çalıştığı falan yoktu ne de olsa. Bu adam onun için bir hiçti.

Turtayı bitirip jambonlu peynirli kruvasana uzandığında Harris nihayet konuştu. "Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Daisy başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifadeden ne hissettiğini pek çıkaramadı.

"Şey," dedi. "İlk geldiğim gün, yani açılış gününüzde, sıradaki bir arkadaşıma bir şey söyleyip güldüğümü duyunca çirkin bir surat ifadesi takındın. Ne söylediğimi bile hatırlamıyorum ama o çirkin suratını ve bana nasıl ters ters baktığını kesinlikle hatırlıyorum. O günden beri şu kapıdan her girişimde bana inanılmaz derecede kaba davranıyorsun, bugün de dâhil. Hayatını kurtarmadan önce de beni yine aynı şekilde karşıladın. Üstelik yanlışlıkla fazladan koyduğun hamur işlerinin parasını vermeye kalkıştığım her seferinde bana bir bağırmadığın kaldı. Salak değilim yani, anladım durumu."

Harris yine o uzun, ağır gülümsemesiyle gülümsedi. "Yanlışlıkla fazladan vermedim."

Daisy'nin neden bahsettiğini hatırlamıyor olmalıydı. "Hani bana üç hamur iş verip sadece ikisinin parasını almıştın ya, ben de geri dönüp–"

"Hatırlıyorum. Üçüncüsünü yanlışlıkla vermedim. Daisy Murray. Bu arada Daisy gerçek adın mı?"

Bu soruyu birçok insandan duymuştu. Ya bunu sorarlar ya da Daisy adında bir köpekleri olduğunu söylerlerdi.

"*Evet*, tabii ki Daisy benim gerçek adım. Kredi kartımda bile yazıyor ya, unuttun mu? Neyse, ne diyordun?"

Harris hafifçe güldü. "Doğru ya, unutmuşum. Neyse, diyordum ki Daisy Murray, bu pastaneden neden her za-

man ödediğinden fazla hamur işiyle çıktığını hiç merak etmedin mi?"

Daisy omuz silkti. "Pasta börek işinde usta, sayı saymakta kötü olduğunu düşündüm. Açıkçası, herkese böyle bedava şeyler vermeye devam edersen yakında batacağını tahmin ediyorum."

Harris başını iki yana salladı. "*Herkese* bedava şeyler vermiyordum. *Sana* veriyordum. Çünkü o günkü gülüşünü duyduğum anda sana âşık oldum."

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Hadi ama, benimle dalga geçmene–"

"O gün ne dediğini de hatırlıyorum. O günden beri her gün utanç verici bir sıklıkla bunu düşündüm," dedi Harris. "Önce, 'Bu pastanenin açılışını Super Bowl'u bekler gibi dört gözle bekliyordum,' dedin. Sonra buna güldün. İşte o an sana baktım ve yüzündeki o ışıltıyı, gözlerindeki o pırıltıyı gördüm. Sonra, 'Tanrım, nasıl da sıra sıra dizilmişler tezgâha; porno izliyorum sanki,' dedin ve yine güldün. İşte o zaman gözlerimi senden kaçırmak zorunda kaldım çünkü bu sözlerin yeni açılan iş yerimin ilk gününde bana aklıma gelmemesi gereken türlü türlü şeyler hayal ettirdi. Galiba o sırada sana ters baktım. Bilerek olmadı, yüzüm kendi kendine öyle oluyor bazen."

Daisy artık onun kafasına bir darbe aldığından emindi. "Bana âşık mı oldun? Hamur işlerini pornoya benzettiğim için mi? Birincisi, bu benzetmeyi herkes yapıyor; kesinlikle benimki bir ilk değildi. Instagram'da hamur açarken sanki biri üzerlerine para atacakmış gibi inleyen üstsüz pastacıları görmedin mi hiç?"

Duraksayıp ona baktı. Tanrım, o kollar... Kocaman, güçlü, sağlam. Hamur açınca böyle oluyordu herhâlde. "Sen de yapsana. Eminim bir sürü takipçin olur, tüm mamuller daha da erken biter. İkincisi, söylediklerine inansam bile, ki inanmıyorum, kuyrukta bekleyen birine şöyle bir bakıp iki cümlesini duydun diye âşık olmazsın. Bir çekim hissetmişsin ki bu hem şaşırtıcı hem gurur verici... Gerçi o gün biraz dekolte giymiştim ama–"

Harris yine sözünü kesti. "Niye şaşırdığını ya da gururlandığını anlamıyorum çünkü çok güzelsin. Ama hayır, 'bir çekim hissettiğimi' kastetmedim, mesele sadece dekolten de değildi. Etkileyiciydi tabii, orası ayrı. Hâlâ da öyle."

Çok güzel olduğunu söylemişti. Bu dediğinde ciddi miydi? O sinirli sesiyle konuştuğu için kulağa hiç de iltifat gibi gelmemişti.

Belki de ciddi değildi o zaman?

Belki depremde kafasına bir şey düşen Daisy'nin *kendisiydi*. Bu adam bütün bunları gerçekten söylüyor muydu?

Harris sözlerine devam etti. "Dediklerimin hepsi ciddiydi: O an sana âşık oldum. İnsan sarrafıyımdır ben, tamam mı? Ama pastaneyi açmak, ayakta tutmaya çalışmak, reklamını yapmak falan derken öyle çok işle meşguldüm ki biriyle çıkmaya kalkışamazdım bile. Hele ki bir müşteriyle asla; buraya geldiğinde hiçbir şekilde rahatsız olmanı istemedim. O yüzden bir şey yapmadım. Ama sen gelmeye devam ettin ve lanet olsun ki her seferinde de çok naziktin. Burada çalışan herkesin adını öğrendin, iyi bahşiş bıraktın, teşekkürü eksik etmedin. Bir keresinde bebek arabasını bagaja koymayı unutup giden aileyi görünce aldıklarını bırakıp dışarı fırladın ve ışıklara kadar arabanın peşinden

koştun. Yetmezmiş gibi döndüğünde sana ikram olarak verdiğim şeyin parasını ödemeye kalktın, inan bana bunlar hiç normal davranışlar değil."

Demek Harris onu gerçekten fark etmişti, hem de her gelişinde. Tıpkı kendisinin de onu fark ettiği ama dışarıya belli etmemeye çalıştığı gibi. Kendisine bile belli etmemeye çalıştığı gibi.

"Zarar etmeni istemedim," dedi. "Hamur işlerini çok beğeniyorum; pastanenin kazancının iyi olmasını istedim."

"*Bak işte!*" dedi yine o kızgın sesiyle. "İnanamıyorum sana. Akla ziyan birisin! İltifat olarak söylüyorum bunu bu arada!"

Daisy güldü. "İltifat etme tekniğini biraz geliştirmen lazım. Sonrasında iltifat olduğunu belirtmek zorunda kalıyorsan yani..."

Harris'in yüz ifadesini görünce göğsüne sıcacık bir his yayıldı. Bakışında öfke, şaşkınlık, ilgi ve... beğeni mi vardı? Evet.

"Haklısın," dedi. "Yüz ifademi de düzeltmem lazım. Son birkaç ayda sana verdiğim yüzlerce dolarlık bedava hamur işinden bu kadar yanlış bir mesaj çıkardığına göre."

Daisy uzunca bir süre ona baktı, sonra gülümsedi. "Yüzün hoş. Aslında bayağı hoşuma gidiyor. Özellikle de şimdi, küplere binmiş gibi görünsen de bunun aslında normal bir insanın gülümsemesine eş değer olduğunu öğrendikten sonra." Dudaklarını büzdü. "Hımm. O zaman gerçekten gülümsediğinde ne anlama geliyor?"

Yüzü hâlâ sert görünüyordu ama Daisy onun gülümsememek için kendini tuttuğunu anlayabiliyordu. Gözlerinin etrafındaki minik kırışıklıklardan, yüzünün hafifçe

yumuşamasından ve üst dudağındaki küçük gamzeden bunu çıkarabiliyordu.

"Herhâlde normal bir insanın kocaman sırıtması gibidir," dedi. "Ama yeri gelmişken söyleyeyim, tanıdığım herkesten çok daha fazla gülümsüyorsun. Gülümsemelerinin yapay olmadığını da anlayabiliyordum, sana dair hiçbir şey yapay gelmiyor ama bu kadar gülümsemenin ne anlama geldiğini de çözemiyordum."

Daisy iç geçirdi. "Biliyorum, başıma bela gerçekten. Sıcak nevaleyim ben."

Kaşlarını kaldırdı. "Sıcak nevale mi?"

Daisy başını onaylarcasına salladı. "Evet. Soğuk nevale lafını duymuşsundur. Duyduğunu varsayıyorum, sözlük tanımının yanına senin fotoğrafını koymalılar. Eh işte, ben de sıcak nevaleyim. Ne yapayım, elimde değil. Yüzüm böyle. İnsanlar bana sürekli yol soruyor. Nereye gittiğimden emin göründüğümden falan değil, cana yakın durduğum için."

"Muhtemelen cana yakın *olduğun* içindir," dedi.

Daisy gözlerini devirdi. "Ya, evet ama onlar bunu nereden bilsin?"

O da gözlerini devirince Daisy güldü.

"Bak, mesela!" dedi Harris. "İşte bu yüzden gülümsemelerinin ne anlama geldiğini çözemiyordum! Özellikle pastaneme –yani dolaylı yoldan bana– mı gülümsüyordun, yoksa başka bir şeye gülümsüyordun da biz ondan mı nasipleniyorduk anlayamıyordum. Bir gün geldiğinde hiç gülümsemedin, o gün glaze soslu konfeti pastası vardı, çok seversin oysa..."

"Severim," dedi Daisy.

"O gün neredeyse peşinden koşup neyin var diye soracaktım. Ama muhtemelen kafayı üşüttüğümü düşünürdün, o yüzden sormadım. İki gün sonra tekrar gülümseyerek içeri girdiğini görene kadar içim rahat etmedi."

Daisy derin bir nefes aldı. "Evet, o günü hatırladım. O gün... bombok bir gündü." İşyerinde bir işi berbat etmişti, yetmezmiş gibi bir arkadaşı soğuk davranmıştı. Zaten bunalımda ve kaygılı olduğu bir gündü. Üstüne bunlar olunca bütün gün işinde yeterince iyi olup olmadığını, bir baltaya sap olup olamadığını, herhangi birinin onu önemseyip önemsemediğini sorgulayıp durmuştu.

Harris o gün o hâlini fark etmişti demek. Bir terslik olduğunu anlamıştı.

"O gün pastaneye belki biraz neşelenirim diye gelmiştim," dedi Daisy.

"Peki, neşelendin mi?" diye sordu Harris.

Daisy ona bakıp gülümsedi. "Hem de nasıl."

Limonlu donuta uzanıp bir parça kopardı.

"Sana bir şey soracağım," dedi. Donuttan bir ısırık alıp keyifle iç geçirdi. "Tanrım, bu donutlar harika. Limon kremasına bayılıyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ben de öyle." O da donuttan bir parça aldı. "Sorunu sor bakalım."

"Bu konuda ne yapacağına dair bir planın var mıydı? Yani, bana bedava hamur işi vermek ve bunun benden hoşlandığın anlamına geldiğini anlayacağımı ummaktan başka?"

Yüzüne çarpık, sıkılgan bir ifade yayıldı. Bu Daisy'nin hoşuna gitti.

"Eh, aşağı yukarı planım buydu, evet," dedi. "'Pastaneye gelmesini sağla, ona bol bol unlu mamul ver'den ötesini pek düşünmedim, hayır." Burnunu kırıştırdı. "Şimdi düşününce çok iyi bir plan değilmiş galiba, değil mi?"

Daisy başını iki yana salladı. "Çok iyi değilmiş, hayır. Özellikle de benden nefret ettiğini düşündüğüm için."

Harris başıyla onayladı. "Doğru, doğru, o da var." Dudaklarında çok hafif bir gülümsemeyle ona doğru eğildi. "Peki o zaman. *İyi* bir plan nasıl olur? Anlatırsan can kulağıyla dinlerim."

Bu, büyük ihtimalle, Daisy'nin hayatında yaptığı en tuhaf konuşmaydı. Doğal afet sonrası pastanede mahsur kalma kısmını göz ardı etse bile öyleydi. Ama devam ettirecekti.

"Hımm. Öncelikle başlarda, hatta açılış günü bile 'Geldiğiniz için teşekkürler' diyebilirdin, hatta belki gülümseyerek? Ben de 'Ah, benim için bir zevk; mahallemizde böyle bir yer açıldığı için çok mutluyum' derdim ya da ne zaman söylediğine bağlı olarak, 'Buradan aldığım her şeyi çok beğendim, diğer şeyleri de denemek için sabırsızlanıyorum' diye bitirirdim." Durup biraz düşündü. "Sonra, bir dahaki sefere, 'Adın Daisy'ydi, değil mi? Ben Harris, tanıştığımıza memnun oldum' diyebilirdin, ben de 'Evet, Daisy! Ben de memnun oldum' derdim. Sen de 'Bir dahaki sefere görüşürüz' derdin, ben de 'Evet, kesinlikle, görüşürüz' derdim. Sonra, bana ilk kez fazladan bir şeyler verdiğinde ve ben parasını vermeye kalktığımda, 'Gerek yok, ikramımız' diyebilirdin, hızlıca da bir göz kırpardın belki." Duraksadı ve başını iki yana salladı. "Yok, göz kırpma olmaz. Sen hızlıca göz kırpacak bir tipe benzemiyorsun."

"Değilim, hayır," dedi. "Bunu şimdiden fark etmiş olmana sevindim."

Daisy başını onaylarcasına salladı. "Evet, göz kırpma olmadan daha iyi. Ama sonraki birkaç seferde bana bedava hamur işi verdiğinde –her seferinde olmasa bile– torbama fazladan bir şey eklediğini görmemi sağlardın. Ben 'Harris, ay ne gerek vardı' derdim, sen 'İçimden geldi' derdin, ben de hayranlıkla iç çekerdim."

"Ya?" Harris ona doğru biraz daha eğildi. Böğürtlen ve yanık karamel kokuyordu. Daisy kokusunu içine çektiğini çok belli etmemeye çalıştı.

"Evet, öyle," dedi. "Ne diyebilirim ki? Kolay iç çeken biriyim, elimde değil."

Harris'in gözleri güldü. Gözlerinin bu kadar büyük, sıcak ve derin olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti?

"Devam et," dedi Harris.

Daisy güçlükle yutkunup devam etti. "Ama bir yandan da tüm bu süre boyunca sınırı aşıyor olabileceğinden endişelenirdin çünkü bana buraya gelmeyi kesecek bir şeyler düşündürmek istemezdin. Bu yüzden gözünü dört açar, mesela hamur işlerinin parasını ödemekte ısrar edip etmediğime ya da alırken nasıl tepki verdiğime dikkat ederdin."

"Asla seni rahatsız etmek istemezdim," dedi.

"Evet," dedi. "Öyle biri olduğunu düşünmüştüm zaten." Ona gülümsedi, Harris de karşılık verdi. Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Sonra bir gün hamur işlerimin olduğu torbaya sadece 'Merhaba' yazan ve beni daha yakından tanımak istediğini, eğer ilgilenmezsem sorun olmayacağını ama ilgilenirsem sana mesaj atmamı söyleyen bir not bırakıp numaranı verebilirdin."

Harris ağır ağır başını salladı. "Topu sana atmış olurdum. Çok iyi. Gerçekten harika bir plan olurmuş." Elini masanın üzerine koydu. Daisy'nin ellerine o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Ama şöyle bir sorun var: Bunların hepsi harika fikirler olsa da hepsi geçmişte yapabileceklerime dair ihtimaller. Ben şu an iyi bir plan ne olabilir diye sordum."

Daisy'nin yüzü şaşkınlığını ele vermiş olmalıydı. Harris konuşmaya devam etti. "Çünkü," dedi, "Geçmişe dönüp yaptıklarımı değiştirmem mümkün değil ama şu anda bir şeyler yapmam mümkün."

Ha.

Daisy'nin beyni durdu. Tek yapabildiği ona bakmaktı. "Ben... şey..."

"Umarım iyi bir fikrin vardır çünkü şu anda burada, kendi pastanemde, Sevgililer Günü'nde hayallerimin kadınıyla, bugün gelir belki diye ayırdığım bir kutu hamur işiyle oturuyorum–"

"Bunları benim için mi ayırmıştın?" Sözünü kesmese daha iyi olurdu –az önce ondan hayallerinin kadını olarak bahsetmişti– ama kendini tutamadı.

Harris güldü. O derinden gelen, gök gürültüsü gibi kahkahasıyla... Bir saat önce ilk duyduğunda kulağına ne kadar da beklenmedik gelmişti. Gerçekten de masaya oturmalarından bu yana o kadar kısa bir zaman mı geçmişti? Daisy hiç öyle hissetmiyordu.

"Sence yılın en yoğun günlerinden birinde bir kutu hamur işini neden ayırmış olabilirim? Her gün acil durum hazırlığı yaptığımı sanmıyorsundur herhâlde. Zaten depreme hazırlanma konusunda en ufak bir bilgim olmadığını bili-

yorsun. Hem sen en çok böğürtleni sevdiğini söyledikten hemen sonra böğürtlenli turta yapmam tesadüf olamaz, değil mi? O böğürtlenleri geçen yaz toplayıp dondurmuştum. Sevgililer Günü'nde kullanmayı düşünmüyordum ama sen öyle deyince kullanmak şart oldu."

"Ah," dedi Daisy. Aklına başka diyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Bugün çok yoğun olacağımızı ve her şeyin erkenden biteceğini tahmin ettiğim için bunları bir kenara ayırdım. Genelde pazartesi, çarşamba ve cuma günleri geliyorsun, o yüzden bugün geleceğini düşündüm. En azından öyle umdum."

"O günler evden çalışıyorum," dedi Daisy. "Şaşkınlık içindeyim, bu kadarını–"

"Nasıl mı biliyorum?" Daisy'ye bugüne dek görmekten nefret ettiği o azarlayıcı yüz ifadesiyle baktı. "Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum, özellikle de en çok hangi hamur işlerini sevdiğini. En sevdiklerini senin için bu kutuya koydum. Ama her zamanki saatinde gelmeyince hiç gelmeyeceksin sandım. Kendimi aptal gibi hissettim çünkü bugün burada olmam bile saçmaydı. Ünlü biri düğün pastası sipariş etmişti ve son dakika süslemelerini denetlemek için uçağa binip düğüne gitmeliydim. Ama her ihtimale karşı burada olabilmek için kendi yerime Ella'yı gönderdim." Başını iki yana salladı. "Bunu yüksek sesle itiraf ettiğime inanamıyorum. Neyse, sanırım planım buydu: Sevgililer Günü'nde sana en sevdiğin hamur işlerinden vermek ve belki..."

Daisy onu öptü. Harris başta tepki vermedi. Şaşkınlıktan mı yoksa isteksizlikten mi, Daisy emin olamadı.

Tam geri çekilirken Harris kollarını ona dolayıp kendine çekti ve tutkuyla öptü. Daisy'nin bir eli onun ensesine, diğeri tişörtünün önüne gitti ve sıkıca tutundu.

Kendini öpücüğe bıraktı. Etrafındaki dünyayı unuttu; dışarıdaki sirenleri ve alarmları duymuyordu artık hâlâ haber alamadığı kız kardeşi için de endişelenmiyordu. Harris'in dudakları, onu saran kolları, ona hissettirdikleri ve çıkardığı küçük sesler dışında her şeyi unuttu.

Harris'in dudakları dolgun ve sıkıydı, ayrıca Tanrım, bu dudakları öpmek harikaydı! Daisy dudaklarında kalan şeker ve limon kreması kırıntılarını yalayarak temizlerken Harris'in gürleyerek gülüşünü göğsünde hissetti. Sonra Harris ikinci bir öpücük için eğildi ve Daisy elini onun geniş, sert göğsünde gezdirdi. Harris ürperdi. Dokunuşu onu bu kadar etkiliyordu demek. Ne kadar tahrik ediciydi.

Daisy'yi sandalyesinden çekip kucağına aldı. Daisy yüzünü ona döndüğünde Harris yine güldü ve onun yanaklarına, saçlarına, dudaklarına öpücükler kondurdu.

"Sen nasıl bir şeysin, Daisy, mahvettin beni." Yüzünü Daisy'nin boynuna gömüp öpücüklere boğdu ve Daisy inleyene kadar onu hafifçe ısırdı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdığında tekrar öpüştüler. Vücutları birbirine dolanmıştı, ikisi de hızlı hızlı soluyordu. Daisy biraz pozisyonunu değiştirdiğinde hemen altındaki sertliği hissetti, Harris ağzının içinde inledi. Bu inilti Daisy'ye kendini çok güçlü hissettirdi – buna o sebep olmuştu, onun böyle hissetmesini Daisy sağlamıştı, Harris'e kendini bu kadar çok istetmişti.

"Bu ânı kaç kere hayal ettiğim biliyor musun?" diye fısıldadı Harris kulağına.

Daisy ona bakıp başını iki yana salladı.

"Çok," dedi Harris. "Ama gerçeği hayalimdekinden çok daha güzel."

Bu gerçekten oluyor muydu? Tüm bunları gerçekten söylüyor muydu? Daisy'nin yüzünü tekrar kendine çekti ve yeniden öptü. Dudakları ve dili onunkilerle buluştuğunda Daisy'nin tüm vücudu titriyordu. Demek ki evren, sorusuna bağırarak "evet" cevabı veriyordu.

Daisy yeniden onu öpmek için eğildi, tam dudakları buluşacakken cebindeki telefon titredi.

Hayır, bakma Daisy; şu an bu çok daha önemli.

Ama telefon tekrar tekrar titreyince Daisy kendine geldi. Doğru ya, büyük bir deprem olmuştu. Anne babası veya kardeşi ondan haber almaya çalışıyor olabilirdi, hatta belki de kötü bir haber vereceklerdi.

Daisy usulca önce dudaklarını, sonra yanağını öpüp geri çekildi. "Ben, şuna bir..."

Harris başını onaylarcasına salladı. "Tabii, bak."

Harris'in kucağından inip cebinden telefonunu çıkardı. Yanındaki sandalyeye oturunca Harris bir kolunu ona sardı.

Annem: İkimiz de iyiyiz! Bir sürü şey devrildi ama ciddi bir şey yok. Fırsat bulunca haber verin lütfen!!!

Dahlia: Önceki mesajlarım iletildi mi hiç bilmiyorum, kitapçıdayım, ortalık karışık ve elektrik yok, ama ben iyiyim, çalışanlarım da iyi. Herkesi eve gönderdim, ben de birazdan çıkacağım.

Daisy gözyaşlarına boğuldu. Harris hemen onu kendine çekti.

"Sorun yok, hepsi iyi," dedi Daisy. "Çok korktum. Korkmamaya çalıştım ama... Hepsi iyiymiş."

Harris yüzüne düşen saçları çekip yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok sevindim," dedi.

Ailesine cevap yazarken başını Harris'in omzuna yasladı, sonra gelen diğer mesajlara baktı. Baz istasyonları çalışmaya başlamış olmalıydı; Harris'le öpüştükleri esnada –artık kaç dakika sürdüyse– bir sürü mesaj gelmişti.

Harris'le öpüşmek, ergenken öpüştüğü herkesten *çok* daha iyiydi.

Amy: Herkes iyi mi?? Kediler çıldırdı, elektrikler gitti ama ben iyiyim

Kayla: Aynen katılıyorum. Yani kedi kısmı hariç, bizde kedi yok. Sarsılmadım değil tabii ama iyiyim

Kayla: "Sarsılmak" derken kelime oyunu yapmaya çalışmadım ama öyle

Daisy gözyaşlarını silerken güldü. Arkadaşlarına, *O seksi pastane şefiyle pastanede mahsur kalınca neler yaptık tahmin edin???* diye mesaj atmak için yanıp tutuşuyordu ama Harris dibinde otururken çok riskli olurdu. O yüzden

sadece iyi olduğunu yazdı ve onu merak eden birkaç kişiye daha cevap verdi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ne kadar korktuğunu yeni fark ediyordu. Harris'e bakıp gülümsedi. Sonra etrafına, hayatını kısa sürede bu kadar değiştiren pastaneye göz gezdirdi, birden gözleri büyüdü. *Eyvah*. Ne yapmışlardı böyle?

Ayağa fırladı. "Şey, Harris, bunu söylemek hiç istemezdim ama–"

Harris de ayağa kalktı ve kaşları yeniden çatıldı. Daisy'den bir adım uzaklaştı. "Ne diyeceğini biliyorum. Sorun değil. Her şey çok ani oldu, deprem falan, düzgün düşünemedin, anlıyorum. Benim için endişelenme. Sıkıntı yok, atlatırım. Lütfen pastaneye geldiğinde kendini garip hissetme, gerçekten. Ben şimdi Julio'yu çağırayım, birlikte tabelayı kaldıralım ki çıkabilesin."

Neredeyse sonuna kadar Daisy konuşmanın nereye gittiğini anlamamıştı. Sonra güldü. "Pişman olduğumu mu sandın? Ya da durmak istediğimi? Tanrım, hayır. Sadece burada kucak kucağa öpüşürken sokaktaki herkesin gözü önünde olduğumuzu söyleyecektim." Pastanenin ön cephesini kaplayan camekânı işaret etti, evet, tabela camekânı kısmen kapatıyordu ama tam değil. "Doğal afet atlatmış insanlara küçük bir gösteri sunabildiğimize sevindim ama bu yemek pornosu işini fazla ileri götürmemek lazım, değil mi? Daha özel bir yere geçme şansımız var mı diye soracaktım. Buradan çıkabilirsek evim birkaç blok ötede."

Harris'in yüzünde hiç görmediği kadar büyük bir sırıtma belirdi.

"Haaa. Bu, diyeceğini sandığım şeyden çok daha iyi." Dönüp dışarıya baktı ve yüzünü buruşturdu. "Umarım o sırada hiçbir çalışanım buradan geçmemiştir. İyi ki satılacak bir şey kalmayınca hepsini eve yollamışım." Gözleri Daisy'nin üzerinde dans etti. "Umarım müşterilerim de geçmemiştir. Neden aynı muameleyi görmeyeceklerini açıklamak zorunda kalmayayım." Daisy'ye bir adım yaklaştı. "Benim evim de hemen üst katta, senin için de uygunsa?"

Daisy onun elini tuttu. "Yolu göster."

Pastanenin arkasına geçtiklerinde önlerine iki kapı çıktı. Harris cebinden anahtar çıkarıp birini açtı. "Diğeri dışarı açılıyor. Bu üst kata götürüyor."

Merdivende Daisy'ye öncelik verdi ve vardıklarında dairesinin kapısını açtı.

"Biraz dağınık olabilir, kusura bakma; bugün misafir beklemiyordum," dedi ve kenara çekilip Daisy'yi içeri buyur etti.

Daisy içeri girdiğinde kahkaha attı. "Bu dağınıklığın suçlusu sen değilsin bence, Harris."

Oturma odası ve mutfağın her yerine kitaplar, tabaklar, çeşitli bitkiler ve daha birçok eşya saçılmıştı.

Harris bu manzara karşısında başını sallayıp güldü. "Neyse ki televizyon duvardan düşmemiş. Gel, sana evi gezdireyim." Yeniden Daisy'nin elini tuttu. "Burası mutfak, şunlardan anlaşılacağı gibi." Yerdeki kırık tabaklara baktılar. "Sonra hallederim. Bu tarafta da yatak odası ve banyo var."

Daisy için onun elini tutmak hoş bir duyguydu. Eli büyük, sıcak ve güçlüydü. Avucunun derisi yumuşak ve esnekti ama parmak uçlarında küçük nasırlar vardı. Baş

parmağını Daisy'nin elinde gezdirdiğinde bu sertlik hoşuna gidiyordu.

Yatak odasına doğru yürürlerken Daisy'yi bir gerginlik sardı. Az önce mutfakta her şey çok kolay, hızlı ve güzel olmuştu. Ya burada öyle olmazsa? Ya bu kısa süreli bir büyüydüyse ve etkisi geçtiyse? Ya aralarındaki çekim kaybolup gittiyse, Harris artık onunla ilgilenmemeye karar verdiyse? Ya–

Yatak odasına girerlerken Daisy bir kahkaha atıp onun elini bıraktı. "Harika, Kaliforniyalı olmadığın çok belli," dedi.

Harris kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Neden, gerçek Kaliforniyalılar sadece keten çarşaf falan mı kullanır?"

Daisy ayakkabılarını ayağıyla çıkarıp yatağın baş ucuna yürüdü. "Hayır, gerçi ben sahiden de keten çarşafları çok severim. Yatağının tepesine koyduğun şeyleri diyorum! Deprem bölgesinde yaşayan biri yatağının üstüne *herhangi bir şey* asmamalı. Bunu birinin sana söylemiş olması lazım." Yatağına çıktı. "Üç tane çerçeve? Hepsi ahşap ve camlı? Bunlar ölümcül olabilir."

Harris ona doğru yürüdü. "Büyükannemin hediyesiydi."

Daisy ilk çerçeveyi indirip ona uzattı. "Çok hoş ama indiriyoruz. Baş tarafındaki duvarda bir şeyler asılı olan bir yatakta hiçbir şey yapamam. Normal zamanda bile olmazdı, daha yeni deprem olmuşken hiç olmaz."

Harris, Daisy'nin uzattığı ikinci çerçeveyi de aldı. "Sen... şey, yani... bu yatakta biz bir şeyler mi yapacaktık?"

Daisy üçüncü çerçeveyi de duvardan indirdi. Normalde bu kadar çabuk yatağa atlamazdı. Bunda yanlış bir şey olduğunu düşündüğünden değil, daha ziyade başka birine

bedenini ve duygularını açmaya hazır olup olmadığına karar vermesinin genellikle zaman almasındandı. Daha gençken tek gecelik ilişkiler yaşamıştı ama kalbi defalarca kırıldıktan sonra her seferinde duygusal bağ kurduğunu fark etmişti. Biriyle yatmadan önce, o kişinin duygu beslemeye değip değmeyeceğine karar vermek için kendine zaman tanıması gerekiyordu.

Harris'in değeceğine şimdiden nasıl emin olduğunu bilmiyordu. Ama emindi işte. "Yaparız diye umuyordum. Tabii eğer senin için de–"

Harris üçüncü çerçeveyi hevesle aldı. "Hayır, hayır, benim için 'eğer'lik bir durum yok." Çerçeveyi yere bıraktı ve yatağın baş ucunda yanına diz çöktü. Tek hareketle onu üzerine çekince Daisy tiz kahkahalar attı.

"*Hımm*, nerede kalmıştık?" diye sordu Daisy, dudakları arasında sadece milimetreler varken.

Harris bir memesini avuçlayıp başparmağını meme ucunda gezdirdi. Daisy'nin gözleri titreşerek kapandı.

"Yanlış hatırlamıyorsam –ki yanlış hatırlamıyorum– memelerin beni çıldırtıyordu." Elini Daisy'nin dizine götürdü ve elbisesinin altından kalçasına doğru kaydırdı. "Ayrıca sana dokunduğumda gözlerini kapatıp kendinden geçmiş bir ifadeye büründüğün için de çıldırıyordum, çok sevdiğin bir hamur işini ısırdığında da öyle görünüyorsun." Elini daha yukarı çıkarıp başparmağını iç çamaşırının kenarına geçirdi. "Bu da bende her yerine –ellerimle, dudaklarımla, dilimle– dokunma isteği uyandırdı, başka zamanlarda da öyle görünüyor musun diye bakmak için." Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Bunu yapabilir miyim? Lütfen?"

Daisy bir an bile tereddüt etmedi. "Tanrım, evet."

Harris öne eğilip onu tutkuyla öpüp iç çamaşırını tek seferde çıkardı. Daisy bir an sabah pastaneye giderken daha güzel bir iç çamaşırı giymediğine hayıflandı ama Harris çamaşırı yere bırakırken hiç dönüp bakmadığı için çok da önemli değildi.

Harris elbisesinin eteğine uzanırken duraksadı. "Bunu çıkarmak istiyorum."

Daisy başıyla onaylayınca, Harris elbiseyi çekip çıkararak yatağın yanına bıraktı. Daisy daha bedeninin nasıl göründüğüyle ilgili endişelenemeden elleri her yerindeydi. Bacaklarında, kalçasında, karnında. Ellerini dudakları takip etti.

"Öyle güzelsin ki," dedi tenine doğru. "Çok yumuşaksın, Tanrım, nasıl bu kadar yumuşak olabiliyorsun?"

Daisy'nin tüm bedeni Harris'in sözleri ve dokunuşlarıyla ürperdi. Meme uçları sütyeninin altında sertleşince sütyen ona fazla dar geldi. Elini arkasına atıp sütyenini çıkardı.

Harris ona bakıp gülümsedi. "Ah, orana da mı dokunayım?" diye sordu.

"Evet," dedi Daisy. "Lütfen."

Elleri memelerini kavradı. Daisy, onun güçlü ama nazik parmaklarının temasıyla derin bir iç çekti.

"Seni orandan öpmemi ister misin?" diye sordu Harris.

"Kesinlikle, evet," dedi Daisy.

Harris yine o derinden gelen sesiyle güldü ve Daisy'nin vücudunda yukarı doğru ilerledi. Önce bir meme ucuna, sonra diğerine yumuşak birer öpücük kondurup geri çekildi. Birkaç saniye bir şey yapmadan durunca Daisy gözlerini açıp ona ters ters baktı.

"Ah, seni orandan öpmeye *devam etmemi* istiyorsun? Anladım."

Daisy onu tişörtünden tutup kendine çekti. Harris tişörtünü çıkarıp attı ve tekrar güldü. "Merak etme, sana daha fazla eziyet etmeyeceğim."

Daisy onu öpmek için doğruldu ama bir gümbürtü duyunca durdu.

"Ne oluyor?" diye sordu Harris sarsıntı başlar başlamaz.

"Artçı deprem!" dedi Daisy. "O çerçeveleri indirdiğim için bana minnettar oldun mu şimdi?"

"O ve daha pek çok şey için. Ben seni korurum. Şimdi, sıkı tutun," dedi ve Daisy'nin üzerine kapandı.

Teşekkürler

Maria Gomez'e, bana her daim yazma hayali kurduğum pastane/deprem öyküsünü yazma şansı verdiği ve beni hayranı olduğum pek çok yazarla birlikte bu derlemede yer almak üzere davet ettiği için sonsuz teşekkürler. Angela Elson, Lindsey Faber ve Montlake'teki diğer herkese minnettarım; bu öykü üzerinde birlikte çalışmaktan keyif aldığım herkese teşekkür ederim. Holly Root, tavsiyelerin, desteğin ve moral kaynağım olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır; sen harika birisin. Alyssa Maltese, her gün sana şükrediyorum!

Daisy ve Harris'in hangi hamur işlerini yiyeceğine karar verirken benimle birlikte hamur işi yeme zahmetine katlanan aileme, arkadaşlarıma ve yazar dostlarıma, özellikle de Donna Guillory, Jill Vizas, Kimberly Chin, Simi Patnaik, Nicole Clouse, Jami Attenberg, Amy Spalding, Kayla Cagan, Leann Cawley, Joy Alferness ve Helen Rosner'a çok teşekkürler. Ayaklarınızın altındaki zemin sarsılmadan, sonsuza dek mükemmel kruvasanlar yemeniz dileğiyle.